

Lone Dybkjær (RV):

Til fru Lilli Gyldenkilde skal det tilføjes, at Sverige heller ikke har taget stilling. Den svenske udenrigsminister Ulf Dinkenspiel sagde for nylig på et møde her i København, at det var højst sandsynligt, at man ville befinde sig i observatørkredsen til WEU og ikke andet. Og det skal de jo heller ikke tage stilling til; det, ansøgerlandene skal tage stilling til, er Maastricht og ikke, hvad der skal ske i 1996, for det foregår jo først i 1996. Så jeg er enig med fru Lilli Gyldenkilde i det principielle i det, fru Lilli Gyldenkilde sagde om det.

Så skal jeg i øvrigt ligesom så mange andre ordførere takke for talerne og også glæde mig over, at de fire lande så succesfuldt nu har kunnet få afsluttet forhandlingerne med EU.

I modsætning til statsministeren skal jeg måske sige, at jeg selvfølgelig saglig set beklager, at JuniBevægelsen stemte, som JuniBevægelsen stemte i Europa-Parlamentet. På den anden side synes jeg i virkeligheden, at det har skabt en rimelig klarhed over, hvad JuniBevægelsen i virkeligheden står for, for sandheden er jo, at JuniBevægelsen til nogle møder i nogle sammenhænge siger: Vi vil sandelig gerne udvide med de nordiske lande, og så i øvrigt i andre sammenhænge ikke vil det, når det kommer til stykket.

Hr. Jens Peter Bonde har i et indlæg i Berlingske Tidende den 15. maj også skrevet det meget tydeligt:

»JuniBevægelsen har bekæmpet Maastricht-Traktaten i Danmark og vundet en folkeafstemning imod den. Hvorfor i alverden skulle vi så anbefale vore nordiske venner at sige ja til aftalen, tilmed uden et eneste forbehold?«

Det er da klar snak. JuniBevægelsen vil ikke udvide, medmindre der først sker en total ændring af Maastricht-Edinburgh, og det viser denne her afstemning og i øvrigt alle indlægge efterfølgende. Det er i en vis forstand befriende, for så kan vi sige, at det ikke passer, når der siger, at de gerne vil udvide. De vil kun udvide, hvis det hele ser anderledes ud, men det er jo en ganske anden snak. Vi andre mener faktisk, at det hele kommer til at se anderledes ud, hvis vi får de nordiske lande ind.

Anne Knudsen har i en lille pamflet udgivet af Europabevægelsen skrevet, at sprog, naturlandskab og historie er det, der binder menne-

sker sammen til et folk. I virkeligheden kunne man godt i en vis forstand anvende det på de tre nordiske lande, der kommer ind, i relation til Danmark. Vi kan jo faktisk godt forstå hinanden, og hvis sproget er så afgørende, som Anne Knudsen siger i denne pamflet – og hun har i hvert fald de uddannelsesmæssige forudsætninger for at sige det – ja, så har det altså også noget at gøre med, at vi vil føle en indre sammenhæng i de nordiske lande, og det er jo også derfor, at vi som parti hele tiden gerne har villet have, at de andre nordiske lande kom ind.

Jeg tror derfor, at den fælles historiske og kulturelle baggrund, som de nordiske lande har, vil betyde noget for udviklingen i EU og også vil bevirke, at nogle af de synspunkter, Danmark har, vil komme til at stå stærkere. Også derfor er der grund til at glæde sig.

Så vil jeg godt tage fat på en enkelt ting, som også går igen i debatterne rundt omkring, og det er, at det skulle være så forfærdelig miljøfjendsk, det, der er sket, når der er tale om de fire nye lande, der nu kommer ind i EU, og at de skulle få så dårlige forhold. Til det er at sige, at det altså ikke passer. Det er rigtigt nok, at når det drejer sig om de frie varebevægelser, ville ansøgerlandene gerne have tidsubegrænsede overgangsbestemmelser; det fik de ikke. De fik derimod mulighed for at opretholde deres bestemmelser i 4 år, og inden for de fire år har Fællesskaberne så forpligtet sig til at foretage miljørevision på de områder, der her er tale om. Hvis der så ikke bliver tale om en tilfredsstillende revision, har landene mulighed for at bruge miljøgarantien. Det er den ene del.

Den anden del er, at man skal gøre sig klart, at man faktisk kan forhale en sådan revision ved hjælp af blokerende mindretal, og det blokerende mindretal eksisterer jo. Med de fire nye ansøgerlande plus Danmark, Holland og Tyskland er man oppe på 32, og 27 er det blokerende mindretal. Det vil sige, at man kan forhindre en dårlig revision af miljøtraktaterne, og i den periode kan landene så fortsætte med deres eksisterende miljøbestemmelser. Så der er faktisk gode muligheder for, at vi nu får nogle miljøforbedringer, og vi har faktisk nogle midler til at gennemtrumfe dem. Det synes jeg er vigtigt at tage med i den videre debat.

I øvrigt synes jeg også, at vi skal bruge de fire nye lande, der kommer ind, til at udmønte